

Tusenåriga Stråk

Vintersorg

På fjällhedens myrplatå står färgspänsten all
Längs urgamla landmärken våta
Betagen av växtrikets förföriska kall,
Dess prunkande och skrimrande gåta

Jag reser i regnskuggans dävna rike,
På höglansslättens allvarsgrönskande dunkel
Med känslan; som markernas jämnlike
En värdväxt för orkide och isranunkel

Jämmerdal i ljus undanskynd
Längs tusenåriga stråk
En vid horisont med oändlig rymd
Spridda tecken från samma epok
Mager jordmån märkt av köld
Längs tusenåriga stråk
Under höstfrostens glittriga sköld
Allt ur samma röst, allt ur samma språk

I dalgången dras jag mot vattenbryn
Där den flyktiga morgondimman tågar
Den kommo från djupet, den jommo ifrån skyn
Och frammanar alla syner som av storslagenhet lågar

Stiglös utpost för denna vandringsgesällen
Medan dvärgbjörksnåren flätar sitt spröda skuggvalv däröver
Lågalpina videbälten ger mig ro och viloställen,
Rötter inrunder ger mig den hulldhet jag behöver

Öppen för skridande villfarelse på mo och mad
Bergklyftan siras av solens ljusa lyfting
Lockad av alstringsrika rännilars sorlande serenad
Som stiger ur fjällsjöns djupa syftning